

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Nevěřím na náhody, říká Gabriela Petránková. Muzikálem Tak se nám stalo... se loučí s Ostravou

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 22.04.2026 6:23, Datum importu: 22.04.2026 8:29, Zdroj: ostravan.cz (CZ), Autor: Aleš Honus, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Před námi je poslední premiéra muzikálového souboru v této sezoně. Čekal bych, že se budeš chtít s Ostravou rozloučit nějakým dalším světovým muzikálem, a přitom je to úplně jinak. Půjde o premiéru nového českého muzikálu Tak se nám stalo..., tedy o původní věc, která vznikla v Ostravě a pro Ostravu. Jak se vlastně stalo, že poslední premiérou sezony bude Tak se nám stalo...?

Nápad na tento muzikál nepřišel hned, ale zrál hodně dlouho. Ještě v době, kdy jsem vůbec nepřemýšlela nad tím, že bych v Ostravě skončila, bylo mým velkým přáním zařadit do repertoáru nějakou původní věc, ke které by napsal libreto Tomáš Vůjtek. Už od školních let na konzervatoři jsem k němu měla obrovský respekt jako k dramatikovi a chtěla jsem s ním v budoucnu něco dělat. Asi před deseti lety jsem vytvořila syžet, ve kterém jsou obsaženy vzpomínky z doby mého dětství a dospívání. Vyrostla jsem ve Slezské Ostravě, kde jsem se potkala s mými dvěma celoživotními kamarádkami, a to přátelství nám vydrželo dodnes. Námět jsem před necelými třemi lety poslala Tomáši Vůjtkovi s návrhem, že by se s tím mohlo něco udělat. Tomáš, který je o deset let starší, to zase pospojoval s některými svými zážitky a vznikl z toho takový skoro až filmový stříhový scénář v básnických textech. Myslím, že ho na tom docela bavilo, že půjde o hudebně dramatické dílo, nikoliv o činohru.

Takže rozloučit se s Ostravou tímto původním muzikálem, nikoliv světovým návštěvnickým hitem, takzvaně na jistotu, nebyl záměr, ale spíše je dílem náhody, že to tak vyšlo?

Ano, je to tak trochu náhoda, i když já na ty náhody až tak úplně nevěřím. Nakonec teď, když probíhají poslední zkoušky, mi připadá, že to tak prostě mělo být, i když je to velmi těžký proces, jak to u původních divadelních titulů vždycky bývá, tím spíš, když se zvolí téma, které není úplně přímočaré. Ten proces je pak o to náročnější pro režiséra, který je zároveň spoluvůrcem samotného titulu. Je to o několik levelů složitější než v případech již hotové věci, která je ve světě již prověřena lety uvádění.

Scény v muzikálu Tak se nám stalo... popisují témata podstatná pro moji generaci, která byla v dětství formována komunistickým režimem a brzy nato zažila přechod k demokracii. Na pozadí těch událostí jsme zažívali svoje první lásky, svoje vzlety a pády, zatímco naši rodiče prožili svá nejlepší léta v socialismu. To, jak jsme byli generaci našich rodičů ovlivněni, se přitom do našich životů promítá až neskutečným způsobem. Byla nám dána svoboda, ale nikdo nám neřekl, jak s tou svobodou zacházet. To všechno se propisuje až do dnešních dní, kdy někam směřujeme, ale mnohdy nevíme kam. Já jsem fatalista a věřím na to, že věci se dějí tak, jak se mají dít, a myslím, že tahle inscenace si nějakou dobu hledala místo a dobu, ve které má být uvedena na jevišti, a myslím, že to dopadlo tak, jak mělo.

Děj se odehrává v kulisách několika desetiletí, jak v době husákovské normalizace, tak během sametové revoluce a v prvních letech svobody, a přináší několik lidských příběhů. Zobrazuje vzestupy a pády, i několik zpackaných životů. Jak vznikl tento svým způsobem tragikomický příběh? Má děj muzikálu oporu i v nějakých reálných situacích, že by se tam i někteří lidé skutečně mohli poznat, anebo je to převážně fikce?

Je to kombinace obojího. Základní dějová linie přátelství tří děvčat, která je vyprávěna od chvíle, kdy jdou do první třídy, až do jejich dospělosti, vychází, jak už jsem zmínila, ze skutečného přátelství s mými dvěma nejlepšími kamarádkami, z nichž jedna otěhotněla ve svých osmnácti letech. A tak jsme my, mladé holky, najednou měly dítě, o které jsme se museli společně postarat. Je tam spousta drobných prvků a událostí, které se skutečně staly, ať už jde o pionýrský slib, který nakonec neproběhl, protože se holky zamknuly na záchodě, nebo o archetypy rodičů, které mají určitou podobnost s našimi rodiči. Řada motivů je ale samozřejmě jen dramatická fikce, například sebevražda otce nebo to, že jedna z těch děvčat se dala na natáčení porna. Tyto situace už z reality nevycházejí, opravdu nikdo z našich rodičů sebevraždu nespáchal a nikdo z nás porno nenatáčel (smích).

Tomáš Vůjtek, Gabriela Petránková a Zdeněk Král. (Foto: Martin Popelář)

Autorem hudby je tvůj životní partner, skladatel Zdeněk Král. Je to díky tomu, že tahle spolupráce se vám osvědčila už při tvorbě komorního muzikálu Interview, který také vznikl pro Ostravu?

Ano, je to tak, ovšem rozhodovací právo, kdo na muzikálu nakonec bude spolupracovat jako autor hudby, jsem v tomto případě nechala na hudebním řediteli souboru Jakobovi Žídkovi a dirigentovi Marku Prášilovi. Je to takové trochu alibistické, ale je to nutnost, protože v této věci samozřejmě nemůžu být úplně objektivní, protože když k někomu máš citovou vazbu, tak se ti líbí všechno, co ten člověk udělá. Takže jsem se z toho vylhala takovým elegantním způsobem. Že s námi bude spolupracovat Zdeněk, bylo nakonec výsledkem společné shody.

Pro který typ diváka je tento muzikál určen. A co si z něj odnese nejmladší generace, pro kterou možná některé reálie nebudou moc srozumitelné?

Já jsem při zkouškách měla jako určitý lakmusový papírek moje děti, zejména syna, kterému je osmnáct let a kterého nesmírně zajímalo, jak je možné, že jsme v něčem takovém dokázali žít. Docela často se setkávám s tím, že moje generace příliš nechce o té době mluvit, je to pro nás stále čerstvé téma. Takže i proto si myslím, že tento muzikál možná některým mladým návštěvníkům otevře cestu ke komunikaci se starší generací.

V každém případě bych ráda řekla, že text v sobě obsahuje jedno téma, které si myslím, že má přesah pro úplně kohokoliv. To téma je reprezentováno postavou, kterou Tomáš Vůjtek pojmenoval Připosránek a který ve hře vystupuje jako syn jedné z těch děvčat. Je to docela výstižné pojmenování, protože lidé, kteří v téhle době vyrostli, můžou být velmi snadno s prominutím připosraní, a to ze všeho. Zkrátka tahle doba normalizace nám dost hrábla do sebevědomí, které dnes řadě lidí chybí a nedokážou se postavit sami za sebe. Přitom v každém člověku je spousta věcí, na které může hrdý. Tohle je podle mne velké téma hry – nebýt ze života připosraný.

Tak se těším na premiéru, zlomte vaz! Ve druhé části rozhovoru bych se ještě rád věnoval tvému odchodu z ostravského angažmá a přechodu do Divadla J. K. Tyla v Plzni, kam od příští sezony nastupuješ jako dramaturgyně. Jak se ohlížíš za těmi šestnácti lety, které jsi strávila v Ostravě? Určitě není přehnané, když řeknu, že se o té době bude ještě dlouho mluvit jako o éře Gabriely Petrákové, které se podařilo z operetního souboru vybudovat muzikálový soubor, který je republikovou špičkou? Co bylo na transformaci tohoto divadelního souboru nejtěžší?

Určitě nejtěžší bylo naučit lidi myslet jinak. Když padlo rozhodnutí transformovat soubor, se nabízelá krajní možnost všechny propustit a nabrat úplně nové mladí lidi, kteří začnou dělat muzikály. To ale pochopitelně nikdo nechtěl udělat, takže byla zvolena cesta postupného přerodu. Ze začátku to bylo dost těžké, protože k takové změně nepanovala extra velká důvěra jak v souboru, tak i mezi návštěvníky. A pochopitelně nebylo myslitelné, ale přišla do divadla mladá holka, která by si řekla, že ze dne na den bude všechno jinak a začne se zkoušet světový muzikál. Trvalo několik let, než se to celé jakoby přeměrovalo, otočilo a mohli jsme začít uvádět i velké světové tituly.

Děkovačka po premiéře muzikálu Kočky. (Foto: archiv **NDM**)

Byl v té řadě několika desítek inscenací nějaký titul, který v tom vývoji představoval skutečný zlom? Tedy titul, u kterého si i ti, kteří pochybovali, řekli, že tohle je ta ta správná cesta?

Myslím si, že prvním takovým titulem byl muzikál Marguerite, který vznikl ve spolupráci s Alainem Boublilem, autorem slavných Bídníků. Tato spolupráce nastavila v souboru určitou kredibilitu a otevřela mu cestu k zahraničním agenturám, které rozhodují o licencích na velké muzikály. Dalším stěžejním počinem byl Lloyd-Webberův Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť, kde se nám to prolomilo i divácky, a následně určitě Jesus Christ Superstar, který se hraje dodnes. To byl další velmi významný krok k muzikálům „velkého plátna“, kde je velmi důležitou složkou i nejnáročnější choreografie.

A co je hodně důležité, velkou zásluhu na současné kondici souboru mají i skvělí dirigenti a hudební ředitel souboru Jakub Židek. I díky nim je dnes ostravský muzikálový orchestr na skutečně špičkové úrovni. Na to jsem velmi pyšná, jak hezky jim to hraje. A nesmím zapomenout ani na velký význam spolupráce s textařem a překladatelem Michaelem Prostějovským. Jeho přínos pro ostravský muzikálový soubor vnímám jako naprosto zásadní.

Kterou ze svých režii považuješ za nejzdařilejší?

Já jsem velmi pokorný člověk a jen těžko dokážu některou z inscenací označit za nejzdařilejší. Navíc ne vždycky to funguje tak, že já jako šéf souboru si řeknu, že tohle chci dělat, a pak to dělám. Jede se podle dramaturgického plánu, ve kterém se zohledňuje spousta komponentů – někdy se stane, že režíruru věc, po které opravdu toužím, a někdy to zase nejde.

Každou z režii se snažím dělat stejně poctivě, ale pokud bych měla vypíchnout titul, k němuž jsem měla nejvíce osobní vztah, tak by to byly Květiny pro paní Harrisovou, a to vzhledem k silnému a lidskému, i když velmi jednoduchému příběhu o uklízečce, jejímž velkým snem je koupit si šaty od Christiana Diora. To byl titul, u kterého jsem si říkala, že ho prostě musíme udělat i kdyby na to nikdo nechodil. Stoprocentně si také stojím za Rebeccou, protože to byla opravdu moc pěkná práce a první české uvedení tohoto titulu, a také za Sunset Boulevard, i když to byl nesmírně těžký proces s ohledem na to, že jsem se tehdy starala o čtyřměsíční miminko. Byla to moc krásná věc, je jen škoda, že se nehrála moc dlouho.

Gabriela Petráková na archivním snímku. (Foto: Adam Živnůstka)

Jaký je hlavní důvod tvého odchodu do Plzně?

Já jsem odchod z pozice šéfy souboru zvažovala už celou předcházející sezonu. Dospěla jsem do stavu, že potřebuji změnu. Šestnáct let je strašně dlouhá doba a člověk už prostě zákonitě musí trpět provozní slepotou. Abych mohla svou práci dělat opravdu dobře, potřebuji nové impulsy. Další věc je, že se mi ve funkci kloubily dvě stránky práce, a to

jak ta umělecká, tak organizační-manažerská. Jsem přesvědčena, že s ohledem na to, do jaké fáze se muzikálový soubor dostal a co všechno musí mít šéf souboru na starost oproti stavu v roce 2010, kdy jsem nastupovala, tak to chce člověka, kterýsi bude soustředit na tu manažerskou a organizační stránku, a dalšího člověka, který bude mít na starost dramaturgii. Takže i kdybych neodcházela do Plzně, stoprocentně bych už od příští sezony nechtěla šéfovat. Držím se hesla svého tatínka, který tvrdil, že umělec má kočovat – a já jsem tady byla už prostě moc dlouho. Co bys na závěr vzkázala svým nástupcům?

Já vkládám opravdu hodně nadějí do Marka Davida, který bude mít soubor na starost po umělecké stránce jako dramaturg a režisér. Myslím, že v něm je obrovský potenciál a že tomuto typu divadla skutečně rozumí a Ostrava se může těšit na řadu krásných titulů. Zároveň věřím i Katce Svobodové, která bude od příští sezony novou šéfkou souboru. Má obrovské manažerské a organizační zkušenosti, takže o budoucnost souboru nemám strach. Myslím si, že kombinace těchto dvou lidí může dlouhodobě fungovat velmi dobře, zvláště když v pozici hudebního ředitele muzikálu bude pokračovat Jakub Židek, na tom se nic nemění.

A co bych jim vzkázala? Aby našli v pokračování muzikálového souboru svou vlastní osobitost, aby to prostě dělali po svém. Aby muzikálový soubor měl podle jejich vedením určitý „ksicht“, který bude pro Ostravu specifický. A aby se drželi potenciálu, který je v Ostravě přítomen. Mají na čem stavět.

The screenshot shows the website ostravan.cz with a red header. The main article is titled "Nevěřím na náhody, říká Gabriela Petráková. Muzikálem Tak se nám stalo... se loučí s Ostravou". The article text discusses the musical's premiere and the director's perspective. A photo of Gabriela Petráková is included. On the right, there are sections for "NEJNOVĚJŠÍ ČLÁNKY" (latest articles) and "POSLOUCHEJTE RÁDIO OSTRAVAN" (listen to radio Ostrava), which includes a radio player for "ACUSTRIO VÁCLAVA FAJFRA" and a "KALENÁŘ KULTURNÍCH AKCÍ" (calendar of cultural events) for "HUDBA" (music) and "DIVADLO" (theater).

Takže rozloučit se s Ostravou tímto původním muzikálem, nikoliv světovým návštěvnickým hitem, takzvaně na jistotu, nebyl záměr, ale spíše je dílem náhody, že to tak vyšlo?

Ano, je to tak trochu náhoda, i když já na ty náhody až tak úplně nevěřím. Nakonec teď, když probíhají poslední zkoušky, mi připadá, že to tak prostě mělo být, i když je to velmi těžký proces, jak to u původních divadelních titulů vždycky bývá, tím spíš, když se zvolí téma, které není úplně přímočaré. Ten proces je pak o to náročnější pro režiséra, který je zároveň spoluvůrcem samotného titulu. Je to o několik levelů složitější než v případě již hotové věci, která je ve světě již prověřena lety uvádění.

Scény v muzikálu *Tak se nám stalo...* popisují témata podstatná pro moji generaci, která byla v dětství formována komunistickým režimem a brzy nato zažila přechod k demokracii. Na pozadí těch událostí jsme zažívali svoje první lásky, svoje vzlety a pády, zatímco naši rodiče prožili svá nejlepší léta v socialismu. To, jak jsme byli generaci našich rodičů ovlivněni, se přitom do našich životů promítá až neskutečným způsobem. Byla nám dána svoboda, ale nikdo nám neřekl, jak s tou svobodou zacházet. To všechno se propisuje až do dnešních dní, kdy někam směřujeme, ale mnohdy nevíme kam. Já jsem fatalista a věřím na to, že věci se dějí tak, jak se mají dít, a myslím, že tahle inscenace si nějakou dobu hledala místo a dobu, ve které má být uvedena na jevišti, a myslím, že to dopadlo tak, jak mělo.

Děj se odehrává v kulisách několika desetiletí, jak v době husákovské normalizace, tak během sametové revoluce a v prvních letech svobody, a přináší několik lidských příběhů. Zobrazuje vzestupy a pády, i několik zpackaných životů. Jak vznikl tento svým způsobem tragikomický příběh? Má děj muzikálu oporu i v nějakých reálných situacích, že by se tam i někteří lidé skutečně mohli poznat, anebo je to převážně fikce?

Je to kombinace obojího. Základní dějová linie přátelství tří děvčat, která je vyprávěna od chvíle, kdy jdou do první třídy, až do jejich dospělosti, vychází, jak už jsem zmínila, ze skutečného přátelství s mými dvěma nejlepšími kamarádkami, z nichž jedna otěhotněla ve svých osmnácti letech. A tak jsme my, mladé holky, najednou měly dítě, o které jsme se museli společně postarat. Je tam spousta drobných prvků a událostí, které se skutečně staly, ať už jde o pionýrský slib, který nakonec neproběhl, protože se holky zamknuly na záchodě, nebo o archetypy rodičů, které mají určitou podobnost s našimi rodiči. Řada motivů je ale samozřejmě jen dramatická fikce, například sebevražda otce nebo to, že jedna z těch děvčat se dala na natáčení porna. Tyto situace už z reality nevycházejí, opravdu nikdo z našich rodičů sebevraždu nespáchal a nikdo z nás porno nenatáčel (*smích*).

Tomáš Vůjtek, Gariela Petrůková a Zdeněk Král. (Foto: Martin Popelář)

Autorem hudby je tvůj životní partner, skladatel Zdeněk Král. Je to díky tomu, že tahle spolupráce se vám osvědčila už při tvorbě komorního muzikálu Interview, který také vznikl pro Ostravu?

Ano, je to tak, ovšem rozhodovací právo, kdo na muzikálu nakonec bude

Autorem hudby je tvůj životní partner, skladatel Zdeněk Král. Je to díky tomu, že tahle spolupráce se vám osvědčila už při tvorbě komorního muzikálu Interview, který také vznikl pro Ostravu?

Ano, je to tak, ovšem rozhodovací právo, kdo na muzikálu nakonec bude spolupracovat jako autor hudby, jsem v tomto případě nechala na hudebním řediteli souboru Jakubovi Žídkovi a dirigentovi Marku Prášilovi. Je to takové trochu alibistické, ale je to nutnost, protože v této věci samozřejmě nemůžu být úplně objektivní, protože když k někomu máš citovou vazbu, tak se ti líbí všechno, co ten člověk udělá. Takže jsem se z toho vyhlala takovým elegantním způsobem. Že s námi bude spolupracovat Zdeněk, bylo nakonec výsledkem společné shody.

Pro který typ diváka je tento muzikál určen. A co si z něj odnese nejmladší generace, pro kterou možná některé reálie nebudou moc srozumitelné?

Já jsem při zkouškách měla jako určitý lakmusový papírek moje děti, zejména syna, kterému je osmnáct let a kterého nesmírně zajímalo, jak je možné, že jsme v něčem takovém dokázali žít. Docela často se setkávám s tím, že moje generace příliš nechce o té době mluvit, je to pro nás stále čerstvé téma. Takže i proto si myslím, že tento muzikál možná některým mladým návštěvníkům otevře cestu ke komunikaci se starší generací.

V každém případě bych ráda řekla, že text v sobě obsahuje jedno téma, které si myslím, že má přesah pro úplně kohokoliv. To téma je reprezentováno postavou, kterou Tomáš Vůjtek pojmenoval Připosráněk a který ve hře vystupuje jako syn jedné z těch děvčat. Je to docela výstižné pojmenování, protože lidé, kteří v téhle době vyrostli, můžou být velmi snadno s prominutím připosraní, a to ze všeho. Zkrátka tahle doba normalizace nám dost hrábla do sebevědomí, které dnes řadě lidí chybí a nedokážou se postavit sami za sebe. Přitom v každém člověku je spousta věcí, na které může hrdý. Tohle je podle mne velké téma hry – nebyt ze života připosraný.

Tak se těším na premiéru, zlomte vaz! Ve druhé části rozhovoru bych se ještě rád věnoval tvému odchodu z ostravského angažmá a přechodu do Divadla J. K. Tyla v Plzni, kam od příští sezony nastupuješ jako dramaturgyně. Jak se ohlížíš za těmi šestnácti lety, které jsi strávila v Ostravě? Určitě není přehnané, když řeknu, že se o té době bude ještě dlouho mluvit jako o éře Gabriely Petrákové, které se podařilo z operetního souboru vybudovat muzikálový soubor, který je republikovou špičkou? Co bylo na transformaci tohoto divadelního souboru nejtěžší?

Určitě nejtěžší bylo naučit lidi myslet jinak. Když padlo rozhodnutí transformovat soubor, se nabízela krajní možnost všechny propustit a nabrat úplně nové mladí lidi, kteří začnou dělat muzikály. To ale pochopitelně nikdo nechtěl udělat, takže byla zvolena cesta postupného přerodu. Ze začátku to bylo dost těžké, protože k takové změně nepanovała extra velká důvěra jak v souboru, tak i mezi návštěvníky. A pochopitelně nebylo myslitelné, ale přišla do divadla mladá holka, která by si řekla, že ze dne na den bude všechno jinak a začne se zkoušet světový muzikál. Trvalo několik let, než se to celé jakoby přeměrovalo, otočilo a mohli jsme začít uvádět i velké světové tituly.

Děkováčka po premiéře muzikálu Kočky. (Foto: Martin Straka)

Byl v té řadě několika desítek inscenací nějaký titul, který v tom vývoji představoval skutečný zlom? Tedy titul, u kterého si i ti, kteří pochybovali, řekli, že tohle je ta ta správná cesta?

Myslím si, že prvním takovým titulem byl muzikál *Marguerite*, který vznikl ve spolupráci s Alainem Boublilem, autorem slavných *Bídníků*. Tato spolupráce nastavila v souboru určitou kredibilitu a otevřela mu cestu k zahraničním agenturám, které rozhodují o licencích na velké muzikály. Dalším stěžejním počinem byl Lloyd-Webberův *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, kde se nám to prolomilo i divácky, a následně určitě *Jesus Christ Superstar*, který se hraje dodnes. To byl další velmi významný krok k muzikálům „velkého plátna“, kde je velmi důležitou složkou i nejnáročnější choreografie.

A co je hodně důležité, velkou zásluhu na současné kondici souboru mají i skvělí dirigenti a hudební ředitel souboru Jakub Židek. I díky nim je dnes ostravský muzikálový orchestr na skutečně špičkové úrovni. Na to jsem velmi pyšná, jak hezky jim to hraje. A nesmím zapomenout ani na velký význam spolupráce s textařem a překladatelem Michaellem Prostějovským. Jeho přínos pro ostravský muzikálový soubor vnímám jako naprosto zásadní.

Kterou ze svých režii považuješ za nejzdařilejší?

Já jsem velmi pokorný člověk a jen těžko dokážu některou z inscenací označit za nejzdařilejší. Navíc ne vždycky to funguje tak, že já jako šéf souboru si řeknu, že tohle chci dělat, a pak to dělám. Jede se podle dramaturgického plánu, ve kterém se zohledňuje spousta komponentů – někdy se stane, že režíruju věc, po které opravdu toužím, a někdy to zase nejde.

Každou z režii se snažím dělat stejně poctivě, ale pokud bych měla vypíchnout titul, k němuž jsem měla nejvíce osobní vztah, tak by to byly *Květiny pro paní Harrisovou*, a to vzhledem k silnému a lidskému, i když velmi jednoduchému příběhu o uklízečce, jejímž velkým snem je koupit si šaty od Christiana Diora. To byl titul, u kterého jsem si říkala, že ho prostě musíme udělat i kdyby na to nikdo nechodil. Stoprocentně si také stojím za *Rebeccou*, protože to byla opravdu moc pěkná práce a první české uvedení tohoto titulu, a také za *Sunset Boulevard*, i když to byl nesmírně těžký proces s ohledem na to, že jsem se tehdy starala o čtyřměsíční miminko. Byla to moc krásná věc, je jen škoda, že se nehrála moc dlouho.

Gabriela Petráková po premiéře Producentů. (Foto: Martin Popelář)

Jaká je hlavní důvod tvého odchodu do Blzně?

musíme udělat i kdyby na to nikdo nechodil. Stoprocentně si také stojím za *Rebeccou*, protože to byla opravdu moc pěkná práce a první české uvedení tohoto titulu, a také za *Sunset Boulevard*, i když to byl nesmírně těžký proces s ohledem na to, že jsem se tehdy starala o čtyřměsíční miminko. Byla to moc krásná věc, je jen škoda, že se nehrála moc dlouho.

Gabriela Petráková po premiéře *Producentů*. (Foto: Martin Popelář)

Jaký je hlavní důvod tvého odchodu do Plzně?

Já jsem odchod z pozice šéfkyně souboru zvažovala už celou předcházející sezonu. Dospěla jsem do stavu, že potřebuji změnu. Šestnáct let je strašně dlouhá doba a člověk už prostě zákonitě musí trpět provozní slepotou. Abych mohla svou práci dělat opravdu dobře, potřebuji nové impulsy. Další věc je, že se mi ve funkci kloubily dvě stránky práce, a to jak ta umělecká, tak organizační-manažerská. Jsem přesvědčena, že s ohledem na to, do jaké fáze se muzikálový soubor dostal a co všechno musí mít šéf souboru